

LBRIS

We know
books

Adrian Năstase

SUB ZODIA MOMENTULUI

Blog'n Roll vol. 7

Blog'n roll / Adrian Năstase. - București : Editura Uranus, 2009-
vol.

Vol. 7. : Sub zodia momentului. - București : RAO Distribuție, 2017. -
ISBN 978-606-8905-58-7

323(498)"2007/2009"(0:82-94)

821.135.1-94

RAO Distribuție

Str. Bărgăului nr. 9-11, sector 1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

ADRIAN NĂSTASE

Sub Zodia Momentului: Blog 'n Roll Vol. 7

© RAO Distribuție, 2017

Toate drepturile rezervate

2017

ISBN 978-606-8905-58-7

Cuvânt-înainte

La un moment dat, pe când selectam materialul pentru această carte, mi-am dat seama că lucrez la ceva ce se opune tuturor tendințelor mondiale din ultimul deceniu. Bibliotecile trec în virtual. Magazinele, poșta, cinematograful, iubirile, jurnalul personal, publicitatea și delatziunile trec și ele în virtual. Împinsă de la spate de criză, mass-media se refugiază în virtual. Eu însă îmi propun să trec, aici, virtualul în concret, în nemișcarea hârtiei, și să-i răpesc interactivitatea.

O fac, în primul rând, pentru că reprezint o generație de graniță. M-am adaptat, acceptabil, la epoca informațională, iar universul online îmi pare util și amuzant. Dar nu am renunțat niciodată la carte. La foșnetul ziarului deschis dimineața. La hârtia care suportă orice, ca și virtualul. Dar care miroase într-un fel aparte. Și pe care o poți îndoi, mâzgăli, șifona. Vreau, în continuare, să am la mine în bibliotecă volumele care îmi plac. Sunt un scriitor posesiv și egoist, numai așa am certitudinea că ceea ce am citit în cartea respectivă rămâne pentru totdeauna în proprietatea mea „intelectuală“. Dincolo de ceea ce conțin, cărțile pot fi și obiecte de artă. Ca bibliofil, le prețuiesc și din acest motiv.

Dar mai există un motiv, ceva mai concret. Virtualul are viteză, are ritm, dar nu are siguranță, memorie. Creează senzația că se îndreaptă mereu spre un viitor nesigur, în vreme ce își savurează prezentul ca o vedetă orgolioasă. Orice accident care se petrece cu un computer, un server sau o centrală electrică îl poate pune sub semnul

întrebării, îl face inaccesibil pentru un timp, îl descompletează, îl deformează.

Am vrut să trec pe hârtie câteva postări de pe blogul meu pentru că le consider relevante pentru anumite teme, situații sau evenimente. Așa am senzația că sunt ferite de neprevăzut, că oricine, oricând, le-ar putea consulta. M-am gândit că riscul de a fi arse în piața publică este încă destul de mic.

În ultimii ani, am intrat, din ce în ce mai puțin timid, în comunitatea bloggerilor. În primul rând, m-a ajutat să-mi ordonez mai bine gândurile, să-mi limpezesc impresiile pe care viața de zi cu zi, trăită în ritmul ei, le creează, răpindu-ți însă, de multe ori, necesarul răgaz pentru reflecție. În al doilea rând, mi-a dat prilejul să intru în contact cu foarte mulți oameni, extrem de diferiți între ei și, adesea, foarte diferiți de mine. De fapt, cartea asta e scrisă împreună cu ei. Pentru că multe teme au apărut din asemenea discuții. Și pentru că multe abordări au fost inspirate de ceea ce mi-au scris „vizitatorii” mei. Cărorora le mulțumesc pe această cale pentru timpul pe care mi-l oferă.

Există sute de site-uri despre origami. Este nevoie însă de hârtie dacă vrei să le transformi în realitate.

2013: Prezent și viitor

4 ianuarie 2013

Acesta este titlul editorialului meu publicat, la început de an, în *Jurnalul Național*.

A început un an nou. Cu mai multă speranță, cu proiecte mari, dar în condiții generale dificile. În decembrie a fost câștigată „bătălia pentru viitor”. Urmează „organizarea” viitorului, în care tocmai am intrat.

Orwell spunea: „Cine stăpânește trecutul stăpânește viitorul; cine stăpânește prezentul stăpânește trecutul”.

A stăpâni înseamnă a înțelege, dar și a modela. Sunt unele întrebări la care va trebui să răspundem în 2013. Dau doar două exemple:

- Și-a asumat, cu adevărat, statul rolul de agent al schimbării?
- Și cât poate funcționa o guvernare fără o „busolă” ideologică?

Pe de altă parte, ce înseamnă un nou model politic? În opinia mea, înseamnă un model conceput mai degrabă să educe oamenii decât să-i mobilizeze în maniere simpliste.

Ce dorim să devenim? O regiune de complementaritate economică, așa cum spunea un economist al drepte, sau o țară capabilă să găsească o alternativă economică eficientă?

Răspunsurile noastre trebuie să țină seama de faptul că esența utopiei o reprezintă fie întoarcerea nostalgică spre un paradis pierdut sau fuga spre lumea imaginară a unui viitor fericit.

Abordarea politică, în următorii ani, ar trebui să țină seama – în opinia mea – de patru nevoi fundamentale ale românilor:

- Nevoia de demnitate;

• Nevoia de reușită personală, de succes colectiv și de promovare a tinerilor;

• Nevoia de a diminua decalajele dintre mediul rural și cel urban;

• Nevoia de progres care să ofere speranță.

Anthony Giddens spunea că „Viața politică nu înseamnă nimic fără idealuri, dar idealurile sunt golite de sens dacă nu au o legătură cu posibilitățile reale de aplicare“.

Acum, prezentul ne așază în fața unei alternative unice: a fi sau a nu fi în istorie! Statutul de învinși, afirmam de curând, nu ne-ar oferi, pentru o lungă și dureroasă perioadă de timp, decât trăirea tragică într-un spațiu pe care l-am numi, încă o dată, Neantul Valah.

„Evadarea“ lui Sergiu Nicolaescu

4 ianuarie 2013

Nu știu de ce dispariția lui Sergiu Nicolaescu mi-a adus aminte de dispariția lui Adrian Păunescu. Aceleași încercări de a găsi pete pe soclul statuilor, din partea unor critici în urma cărora nu va rămâne mare lucru.

Eu am amintirile mele legate de ce a însemnat el. În primul rând, filmele sale – care mi-au întreținut curiozitatea pentru istoria națională. Băieții mei, într-o vreme, urmăreau toate filmele lui. I-am spus asta și i-a făcut plăcere. Le-a trimis o casetă cu cele mai importante dintre ele.

Scriam pe blog, în aprilie 2010, atunci când împlinea 80 de ani, că deși poate mai sunt oameni nemulțumiți de un film sau altul al său, mi-e imposibil să cred că mai există cineva care să nu fi zâmbit nostalgic la vederea Bucureștiului de altădată, care să nu fi tresărit surprins la rostirea unei replici a comisarului Moldovan sau vreun român care să nu fi învățat ce înseamnă patriotism de la Mihai Viteazul său din *Nemuritorii*.

Apoi, l-am respectat ca om politic. Am mers pe același drum peste 20 de ani. Uneori l-am apărat împotriva celor care voiau să-l schimbe din postul de senator de Vrancea sau îi cereau demisia din funcțiile de la Senat. Alteori, el m-a apărat. A existat o solidaritate între noi despre care îmi este greu să vorbesc acum.

Era tare încăpățânat și avea un caracter puternic. Eu l-am admirat întotdeauna, chiar dacă nu l-am înțeles întotdeauna.

Un episod de care îmi aduc aminte acum este vizita pe care am făcut-o împreună, în februarie 2004, la militarii români din Irak. Elicopterul militar cu care călătoream nu avea, practic, uși. În locul lor erau amplasate mitraliere, care erau asigurate de soldați americani, care urmăreau orice mișcare la sol. Traseul era de fiecare dată schimbat, zburam cam la 50 m altitudine, cu teama că un „insurgent“ dotat cu vreun AG7 putea să tragă, de la sol, în elicopter. În plus, îmi amintesc că, la întoarcere, noaptea, pentru că elicopterul nu era izolat, a fost un frig îngrozitor. Cu Sergiu Nicolaescu și cu Ioan Mircea Pașcu ne loveam cu palmele pe spate și pe picioare ca să nu înghețăm.

Îl vedeam des la Parlament. Dar îl vedeam și ca vecin, pe strada Zambaccian. Locuia peste drum de muzeu, foarte aproape de noi. Uneori îl vedeam dimineața, la răsăritul soarelui în balconul apartamentului său, dezbrăcat până la brâu, „sorbind“, cu primele raze ale soarelui, cu mâinile ridicate, energia Universului pe care, apoi, generos, o împărstia în jurul său.

De la Sergiu Nicolaescu am învățat cum poți să îmbătrânești frumos. Dumnezeu să-i ierte păcatele și să-l odihnească!

Băsescu se preface că e prost?

6 ianuarie 2013

La ședința de vineri a Consiliului Superior al Magistraturii (CSM), Băsescu le-a cerut membrilor CSM „opinia“ în legătură cu

aplicarea articolului 134 din Constituție în ceea ce privește numirea șefilor parchetelor. Pentru că el nu știe la ce se referă. După ce a semnat, în 8 ani, peste 4 200 de decrete prin care a schimbat sau a numit, în baza acestui articol și a articolului 125, numirea sau schimbarea unor procurori și judecători.

După ce a pus-o, în 2005, pe Macovei să schimbe legea inițiată, în 2004, de guvernul pe care l-am condus, conform căreia CSM-ul propunea procurorul general și procurorul-șef al Direcției Naționale Anticorupție (DNA), dând această atribuție ministrului justiției (adică lui Macovei), după ce a folosit această modificare a legii în cele două mandate ale sale pentru a numi și re-numi șefii parchetelor, acum, Băsescu nu mai știe dacă modificarea de lege, pe care a promulgat-o, a fost sau nu constituțională!

Poate trebuie să recurgem, din nou, la Curtea Constituțională, pentru a „clarifica“ aceste aspecte?! N-ar fi mai simplu, pentru a elimina aceste „ambiguități“, în viitoarea Constituție să se prevadă, simplu, că Băsescu face propunerile și tot el numește șefii parchetelor?!

CSM-ul este precum colesterolul

8 ianuarie 2013

Acesta este titlul editorialului meu de astăzi din *Jurnalul Național*.

CSM-ul este precum colesterolul. Există unul bun și unul rău. Sigur, nu în același timp...

CSM-ul din 2005 era rău, și acel CSM nu trebuia să mai facă propuneri pentru șefia parchetelor, fiind „justificată“ preluarea acestei atribuții de către ministru, schimbându-se „legea Năstase“, din 2004, când CSM-ul căpătase acest atribut.

Acum, CSM-ul este bun și ar trebui făcută „schimbarea schimbării“ pentru ca CSM-ul actual (în componența actuală) să facă propuneri pentru șefia parchetelor, preluând înapoi, de la ministrul justiției, după 8 ani, această prerogativă și revenind la „formula Năstase“, din 2004! Minunat!

Mai mult, Traian Băsescu se întreabă și întreabă CSM-ul dacă predarea acestei atribuții în 2005 – printr-o lege pe care el a susținut-o și a promulgat-o – nu a fost cumva neconstituțională. Răspunzând, în vacanță, între două plimbări cu snowmobilul, Constituția, el „a căzut“ peste articolul 134, pe care până acum nu îl citise și nu-și găsește liniștea până când nu află, de la CSM, dacă nu cumva numirile pe care le-a făcut, pe baza propunerilor ministrului Macovei, vor fi fost neconstituționale, „greșeli“ care acum, poate, ar trebui îndreptate.

Unii așteaptă cu interes o sesizare a Curții Constituționale și un răspuns pozitiv în această chestiune pentru a cere anularea tuturor actelor semnate de cei care vor fi fost numiți în funcțiile de conducere ale parchetelor, cu încălcarea eventuală a Constituției.

Într-un fel, s-ar întâmpla ca în cazul „Flota“, atunci când rechizitoriul a fost transmis înapoi de la instanță pentru că nu era semnat de cine trebuia.

Alții, mai prozaici – cum sunt și eu –, vor considera însă că e vorba doar de o nouă șmecherie – marca Băsescu – prin care să se întârzie numirea noilor șefi ai parchetelor și să se păstreze status-quo-ul. Pentru că, desigur, Băsescu nu poate da încă un răspuns la propunerea de numire venită din partea ministrului justiției, iar CSM-ul – pe care Băsescu îl consultă în această problemă, confundându-l cu Curtea Constituțională – va avea probleme cu cvorumul de ședință și nu va putea da un răspuns calificat și rapid la această întrebare existențial-constituțională a președintelui.

S-ar putea totuși ca, în final, să fie convocată comisia de soluționare a diferendelor prevăzută în Acordul de la Cotroceni, formată din consilierul Sebastian Lăzăroiu și ministrul Relu Fenechiu (să

mă ierte pentru nominalizare, dar trebuia să propun un ministru... pentru a rezolva, înaintea alegerilor prezidențiale din 2014, această chestiune.

Să schimbăm agenda de preocupări publice

8 ianuarie 2013

De câteva săptămâni, am un sentiment ciudat. Sentimentul că suntem atrași într-o capcană de către cineva care încearcă să tragă de timp, așteptând ca lucrurile, în țară, să meargă mai rău. Cineva care nu vrea să mergem spre Vest, ci să mergem înapoi. Cineva care nu vrea ca Serviciul de Protecție și Pază (SPP) să aducă la Predeal, rapid, corespondența la semnat, inclusiv pentru promulgarea legii de abilitare a guvernului pentru a da ordonanțe (poate că există, în acest sens, o clauză secretă în Acordul privind coabitarea).

Capcana este aceea că ne ocupăm, încontinuu, de scandalurile din justiție, determinate de încercările aceluiși personaj de a ne „ameți“ cu lecturile sale din Constituție. Sau că ne ocupăm cu „tabloidizarea“ unor drame ce ar necesita, de fapt, discreție și respect.

Am aflat în schimb, de la o televiziune, că numai de acolo putem ști când se va căsători Marian Vanghelie (culmea este că, până la urmă, nici n-am aflat!) sau că voi puteați afla cum se fac sarmalele la Jilava.

În condițiile astea, guvernul este obligat să se ocupe cu războaiele de gherilă desfășurate în spatele aparentului armistițiu cu Cotroceniul, riscând să nu poată răspunde, în lunile următoare, așteptărilor populației. Obligat să rezolve problema datoriilor din trecut, presiunile clientelei politice a patru partide, acțiunea președintelui care se identifică cu șeful opoziției, presiunile venite de la Bruxelles și de la Fondul Monetar Internațional (FMI) și greutățile organizării bugetului în acest an, Guvernul poate fi tentat să facă,

succesiv, compromisuri care îl pot costa (și ne pot costa), pe termen mediu.

Anul 2013 ar trebui, pe de o parte, să însemne asumarea unor măsuri ample de reformă – în primul rând economice – cu efecte pe termen mai lung, dar și punerea în aplicare a unor măsuri cu impact social imediat.

Pot fi realizate ele în același timp? Va fi greu... Cred însă că măsuri economice curajoase în acest an ar putea avea ca efect și creșterea încrederii populației, în plan intern, și a credibilității țării în plan extern.

Nevoia elaborării, cu îndrăzneală, a unor strategii în domeniul reformei instituțiilor statului (vezi recentul raport al lui Lionel Jospin, solicitat de președintele Hollande) sau al reformei economice (vezi raportul „No stone unturned“, pregătit de lordul Heseltine, în octombrie 2012, pentru premierul britanic) mi se pare, din acest punct de vedere, esențială.

Închei acest comentariu cu un citat din Orwell: „O pedagogie permanentă a suspiciunii și a urii duce spre totalitarism“. De aceea, în zilele următoare vă voi prezenta opiniile mele despre rapoartele pe care le-am menționat, pentru a încerca, împreună, să schimbăm agenda de preocupări publice.

Mesaj de condoleanțe

10 ianuarie 2013

Mesaj de condoleanțe la înmormântarea Înaltpreasfințitului Epifanie Norocel, Arhiepiscop al Buzăului și Vrancei:

Încerc să mă alătur și eu sufletește comunității de preoți, episcopi și credincioși ai Arhiepiscopiei Buzăului pentru a conduce pe un ultim drum pe unul dintre ierarhii care au îndrumat destinele

religioase ale uneia dintre cele mai vechi și apreciate episcopii din cadrul Bisericii Ortodoxe – Episcopia Buzăului.

Prin plecarea la cele veșnice a Înaltpreasfințitului Epifanie Norocel, un om deosebit prin dârzenia, hotărârea și determinarea cu care își urma ideile și planurile sale pastorale, vedem că ne părește treptat, treptat o întreagă generație de ierarhi care au cunoscut, împreună cu vrednicul de pomenire Patriarh Teoctist, restricțiile, privațiunile și deseori umilințele specifice regimului totalitar comunist, dar care, compensatoriu, întotdeauna au primit, de cele mai multe ori pe ascuns, dar cu supramăsură, stima și iubirea credincioșilor.

Nu am avut ocazia, în întreaga mea activitate publică, de a lucra efectiv în compania Episcopului Epifanie, dar de multe ori îl întâlneam la Palatul Patriarhal, unde Preafericitul Teoctist mă consulta pe diverse subiecte, unele foarte dificil de abordat, altele foarte greu de dus până la capăt. De la retrocedări de imobile confiscate de regimul comunist și până la dificila problemă a raporturilor dintre Biserica Ortodoxă și cea Greco-Catolică, sau în cazul relațiilor diplomatice cu Sfântul Scaun și al vizitei Papei în România sau al vizitei PF Teoctist la Vatican, așadar, în toate aceste cazuri aveam plăcerea să întâlnesc la Palat sfătuitori de taină în care Patriarhul avea încredere și pe care, fiind și aproape, la Buzău sau la Târgoviște sau la Pitești, îi chema atunci când îi era greu să decidă singur. Înaltpreasfințitul Epifanie se așeza discret undeva în apropierea noastră, dar asista cu foarte mare atenție la discuții și sunt convins ca opiniile lui nu treceau fără ecou în fața Patriarhului.

Ne întristăm când pierdem pe cineva drag, dar pentru noi toți este o pierdere și mai mare atunci când oameni care și-au dedicat întreaga viață slujirii lui Dumnezeu și oamenilor pleacă lăsând în urmă, celor tineri, nu doar o moștenire, ci și o mare responsabilitate de purtat peste ani.

Acum, la ceas de priveghere, transmit condoleanțele mele ierarhilor Sfântului Sinod și în mod deosebit preoților, monahilor și credincioșilor Arhiepiscopiei Buzăului și Vrancei.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Adrian Năstase, București, joi, 10 ianuarie 2013

Reformă și contrareformă în justiție

11 ianuarie 2013

În decembrie 2000, la preluarea de către mine a mandatului de guvernare, situația se prezenta astfel:

- La capitolul corupție, România ocupă locul doi în clasament, cu 65% din totalul opiniilor exprimate, în cadrul unui studiu efectuat de Banca Mondială în cursul anului 2000 la cererea Guvernului României (*Diagnostic Surveys of Corruption in România*);
- La capitolul încrederea populației în prestațiile magistraților, sondajele de opinie indicau o scădere majoră a cotei (de la 56% în anul 1996 la 26% în anul 2000 sau chiar 20% – potrivit sondajului CURS din noiembrie 2000).

Referitor la independența justiției: în perioada 1997–2000, prin modificări succesive ale Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, au fost sporite continuu atribuțiile ministrului justiției, mai ales în domeniul managementului resurselor umane și în privința raporturilor acestuia cu Ministerul Public și Consiliul Superior al Magistraturii (de exemplu art. 88, alineatul 1 din lege conferea ministrului justiției putere exclusivă pentru a recomanda CSM numirile în funcție ale judecătorilor, precum și a președintelui, vicepreședintelui și președinților de secții ale Curții Supreme de Justiție).